

01 ΠΟΛΙΤΙΚΗ

■ ΤΟΥ Τάσου Βαρούνη

Το θέατρο της ανομίας

Ο Μητσοτάκης χτίζει προφίλ νοικοκυροσύνης και πυγμής. Ας ξεχάσουμε γιατί η εγκληματικότητα αυξάνεται, ποιο είναι το μικρό και το μεγάλο ψάρι, από τι κυρίως απειλείται η καθημερινότητά μας. Ακόμα δηλαδή κι αν μείνουμε αποκλειστικά στις εστίες της «απλής» ανομίας, εύκολα παρατηρούμε ότι αυτές δε βρίσκονται ούτε στο πανεπιστήμιο, ούτε στους κατειλημμένους χώρους. Αλλού λοιπόν στοχεύει η κυβέρνηση και γι' αυτό το στοιχείο του σόου κυριαρχεί. Υπάρχει –και κατασκευάζεται διαρκώς– ένα «ακροατήριο» που είναι σε ένα βαθμό πεισμένο ότι πρέπει να λυθεί κάποιο τέτοιο ζήτημα. Σε αυτό κυρίως επενδύει, από αυτή την ατζέντα ευελπιστεί να κερδίσει ορισμένους πόντους, μέσα μάλιστα από την αντίθεσή του στους προηγούμενους. Τα επιχειρήματα ποικίλουν κάθε φορά και ενίοτε υπαρκτές πλευρές διογκώνονται για στήσουν το θεατράκι. Τώρα είναι «τα παιδιά των εύπορων οικογενειών που κάνουν τις καταλήψεις» λες και η πολιτική της Ν.Δ. φημίζεται για τη στήριξή της στα «παιδιά του λαού». Τώρα ο ΕΚΑΜίτης που ξεσαλώνει έγινε κι αυτός ένας απλός εργαζόμενος των 800 ευρώ. Γιατί όχι να του δικαιολογήσουμε και καμιά παρεκτροπή. Ο διαφορετικός τρόπος που προωθούνται βασικές επιλογές δεν μπορεί όμως να κρύβει την κοινή κατεύθυνση Ν.Δ. και ΣΥΡΙΖΑ. Δε θα μπορούσε αλλιώς

Είναι επικίνδυνες οι καταλήψεις;

να λειτουργήσει ο διπολισμός. Όταν για παράδειγμα ένα πλέγμα πολιτικών δυσκολεύουν τη στέγαση και ανακατανέμουν τις ιδιοκτησίες, το πράγμα οδηγείται στο δίπολο «καταστολή-αντικαταστολή». Καθόλου αδιάφορο, αφού χτίζει κι αυτό συνειδήσεις και κοινωνικές συνήθειες, αλλά εντελώς αδύναμο να ορίσει τα ανοιχτά και πραγματικά μέτωπα που πρωτίστως ορίζουν τις εξελίξεις.

Απολογητική και κριτική

Κάθε εγχείρημα έχει τη φυσιογνωμία του. Για τις περισσότερες καταλήψεις μάλιστα, εύκολα θα λέγαμε ότι όχι απλά «δεν ενοχλούν» αλλά ότι καλώς υπάρχουν. Μακάρι

και ο λόγος τους να ήταν πιο σεμνός. Γιατί είναι κακό να παραμυθιαζόμαστε για το «πόσο επικίνδυνος είμαστε για την εξουσία», για το με πόση «απελευθέρωση» μπολιάζουμε το κοινωνικό γίγνεσθαι. Υπάρχει δηλαδή ένα ζήτημα αντίληψης. Άλλοτε πιο καλυμμένα, άλλοτε με πολύ θόρυβο και θέαμα, κάποτε με μια αφ' υψηλού και υποτιμητική ματιά στους κυρ-Παντελήδες. Και αυτό το φόντο δεν είναι λεπτομέρεια μέσα στα πολλά «σωστά» που μπορεί να τίθενται π.χ. για το ζήτημα της στέγασης. Μπορεί το γεγονός του «προσωπικού κόστους» (συλλήψεις κ.λπ.) να προσδίδει –και καλώς– κύρος ή οι τσιμεντόλιθοι και οι μογιές να αναπαριστούν τον ξεφτιλισμό

του κράτους αλλά είναι ένα ζήτημα στο αν και πως αυτά συμπαρασύρουν και συμβάλλουν με οποιοδήποτε τρόπο σε ευρύτερες διεργασίες ή παραμένουν στα φανταστικά κάποιων μικρόκοσμων.

Δεν είναι τα πάντα υπερασπίσιμα με μοναδική αφετηρία τη στοχοποίηση και το χτύπημά τους από το κράτος και τους μηχανισμούς του.

Τις αγνότερες των προθέσεων να δεχτούμε, αυτό σε τίποτα δεν διασφαλίζει ότι διάφορες κινήσεις και πρωτοβουλίες δεν θα ρουφηχτούν και δεν θα λειτουργήσουν σε διαφορετικό πλαίσιο και στόχευση από την αρχική τους. Από τη στιγμή που κάτι εισέρχεται στο πολιτικό και δημόσιο πεδίο,

Συνεχίζεται το αδιέξοδο στο προσφυγικό

Έντονες αντιδράσεις στις τοπικές κοινωνίες

■ ΤΟΥ Δημήτρη Γκάζη

Συνεχίζουν να μεγαλώνουν τα αδιέξοδα σχετικά με τη διαχείριση του μεταναστευτικού/προσφυγικού, την ίδια στιγμή που οι σχεδιασμοί της Ε.Ε. για εγκλωβισμό των ροών στη χώρα μας προωθούνται πιστά από την κυβέρνηση, παρά τις αντιδράσεις των τοπικών κοινωνιών.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα οι αντιδράσεις κατοίκων της Χίου, στην πρόσφατη επίσκεψη του κ. Μητσοτάκη, που παραβρέθηκε στο Δημοτικό Συμβούλιο του νησιού για να παρουσιάσει τον σχεδιασμό της κυβέρνησης για νέα δομή φιλοξενίας προσφύγων στο νησί. Οι κάτοικοι του νησιού διαμαρτύρονται για την υπερουσσώρευση προσφύγων και μεταναστών στο νησί, για τη διάψευση των υποσχέσεων της κυβέρνησης Ν.Δ. και διεκδικούν δραστικές λύσεις, όπως την άμεση αποσυμφόρση των νησιών, το κλείσιμο των μεγάλων hot-spot και την αντικατάστασή τους από μικρές δομές ολιγόμηρης παραμονής. Ο νέος σχεδιασμός της κυβέρνησης προβλέπει νέες μεγάλες δομές, οι οποίες το μόνο που εγγυώνται

είναι η μονιμοποίηση της διαμονής μεταναστευτικών πληθυσμών στα νησιά, δομές που θα προβλέπουν και τη λειτουργία χώρων κλειστού τύπου, επί της ουσίας φυλακές για όσους απορρίπτονται από την διαδικασία χορήγησης ασύλου.

Παρά την αποφασιστικότητα που θέλει να δείξει η κυβέρνηση, παρά το διαρκές μασάζ σε γαλάζια αυτοδιοικητικά στελέχη, η δυσπιστία των τοπικών κοινωνιών απέναντι στους κυβερνητικούς σχεδιασμούς δεν λέει να κοπάσει. Για την κυβέρνηση που εκλέχθηκε με προμετωπίδα να βάλει μια τάξη στο μεταναστευτικό, η αποτυχία των όποιων μηχανισμών διαχείρισης προώθησε από την αρχή της θητείας της και η δημιουργία εκρηκτικής κατάστασης στα νησιά, έρχεται να προστεθεί στα σημαντικά εθνικά προβλήματα που αντιμετωπίζει η χώρα. Και ως συνήθως, το μόνο που έχει να αντιτάξει η ελληνική πολιτική ελίτ στα σημαντικά ζητήματα είναι η επικοινωνιακή πολιτική, η πιστή εφαρμογή των ευρωπαϊκών οδηγιών και η επίθεση στον «λαϊκισμό» που έχει ποτίσει την κοινωνία.

Στα πλαίσια αυτά, μετά τα σόου Χρυσοχοϊδη με τις καταλήψεις και τα μεγαλεπίβολα σχέδια του

υπουργού Άμυνας κ. Στεφανή, η κυβέρνηση επανιδρύει το υπουργείο μεταναστευτικής πολιτικής και αναθέτει στο δίδυμο Μητσοτάκη-Κουμουτσάκο να διαχειριστούν τα όποια κονδύλια της Ε.Ε., να περιορίσουν τις αντιδράσεις στελεχών της Ν.Δ., και να υλοποιήσουν το σχεδιασμό με το μικρότερο δυνατό πολιτικό κόστος, σε μία περίοδο που οι γεωπολιτικοί κίνδυνοι αποκτούν εκρηκτικές διαστάσεις. Για ακόμη μια φορά, όλες οι ελπίδες της ελληνικής πλευράς για ελάφρυνση, επενδύονται στην Ε.Ε., η οποία βρίσκεται σε διαδικασία αναθεώρησης της μεταναστευτικής της πολιτικής. Σε πρόσφατη συνάντηση του κ. Μητσοτάκη με τον επίτροπο της Ε.Ε., κ. Μαργαρίτη Σχοινά, συνεχίστηκαν οι παραδοχές ότι η Ελλάδα έχει σπρώξει το βάρος της προσφυγικής κρίσης και οι ευχές για ευρωπαϊκή αλληλεγγύη. Χαρακτηριστική είναι η δήλωση του κ. Σχοινά «Τα τελευταία χρόνια κάναμε πολλά ως Ε.Ε. για το μεταναστευτικό, αλλά δεν μπορούμε να παραγνωρίσουμε ότι σε κάποιους σημαντικούς τομείς αποτύχαμε, όπως στην αλληλεγγύη που έπρεπε τα κράτη-μέλη να δείξουν στις χώρες υποδοχής. Η συνέπεια είναι ότι οι πρώτες χώρες υποδοχής,

